

РЕШЕНИЕ

№ 24023

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **984** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК във вр. с чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Ю. И., гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане], с местожителство Русия, [населено място], К. район, [улица], д. 8, кв. 158, чрез адв. К. Т., АК – Б., [улица], ет. 1 срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ на ЗКС при Генералното консулство на Република България в г. С. П., Р. Федерация по подадено заявление на 21.11. 2025 г.

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Поддържа се възражение за нищожност на акта, липса на мотиви и основание за приложение на чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Претендира се нарушаване на основни права по ЕКПЧ, на правото на справедлив административен процес и на правото на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ, правото на свободно придвижване и правото на ползване на своите притежания, в случая правата по сключения договор за наем на жилище. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. Т.. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът не е представляван в съдебното заседание и не е изразил становище.

Административен съд София - град, след като обсъди доказателствата по делото и доводите на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното:

Жалбоподателят А. Ю. И., гражданин на Р. Федерация е подал на 21. 11. 2025 г. в ГК на Република България в [населено място], Р. Федерация заявление за издаване на виза тип „Д“ на основание чл. 15, ал.1 във вр. с чл. 24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ и получено право на пенсия в Р. Федерация. Декларира, че ще пребивава в страната заедно със съпругата си Е. И..

Към заявлението са приложени копие на националния паспорт, декларация от собственика на имота по §1, т. 20, подт. 2 от ДР на ЗЧРБ, свидетелство за чисто съдебно минало и липса на

наказателно преследване, справка за размера на изплащаната пенсия, пенсионно удостоверение, банково удостоверение за налични 4 553. 66 евро в БАКБ, застрахователна полица.

Приложен е и сключен договор за наем с „Елитстрой Томови“ ООД за недвижим имот, находящ се в [населено място], кв. К., ел. „Морска перла“ № 3, ап. 35 за 360 лева месечно.

В хода на съдебното производство е прието становище от отдел „Миграция“ на ОДМВР – Б., което е отрицателно. Изложени са мотиви, че апликантът има едно регистрирано влизане за последните 5 години, а именно за периода от 21.09. 2025 г. – 27.09.2025 г. с виза, издадена във Ф.. Изразено е становище, че не е доказана целта за получаване на виза за дългосрочно пребиваване, не са нарушени семейни връзки, апликантът не е ограничен в пътувания с краткосрочни визи, а вероятната цел е да се ползва като туристическа виза.

Издаден е процесният отказ с правно основание чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ и изложени мотиви за недоказана цел на пребиваване, искането за издаване на виза „Д“ е с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България, което да се използва вместо шенгенска виза.

Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана, а по същество е и основателна.

Условие за допустимост на жалбата е твърдение на нарушени права по ЕКПЧ, каквито твърдения се съдържат в жалбата.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл.34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР и е подписан от компетентно консулско длъжностно лице. Отказът е подписан от ЗКС при ГК на Република България в С. П., Р. Федерация, оправомощен със Заповед №11/22.07.2024 г. на Генералния консул във вр. със Заповед № 95 – 00 – 26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Настоящата инстанция счита, че отказът е незаконосъобразен. Целта на заявеното пребиваване, за което се иска издаване на виза „Д“ е свързана с придобито право на пенсия в друга държава, което, съобразно разпоредбата на чл. 24, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ дава право на чужденеца да получи разрешение за продължително пребиваване, в случай, че разполага с достатъчно средства за издръжка в страната. Така заявената цел на пребиваване е доказана от чуждия гражданин, който има придобито право на пенсия в Р. Федерация, представил е доказателства за налични средства по банкова сметка в БАКБ за издръжка за периода на визата и има сключен договор за наем на недвижим имот, където ще пребивава. От страна на административния орган не е извършена проверка на посоченото място на пребиваване и възможността на жалбоподателя да живее там за периода, за който е поискано издаването на виза. Изводът, че не е доказана целта на престоя не е подкрепен с никакви доказателства и е необоснован, респективно незаконосъобразен.

Второто основание за отказ е това по чл. 10, ал.1, т. 24, в хипотезата на наличие на основателни

съмнения относно намерението на чужденеца да напусне страната в рамките на разрешението за пребиваване. Ответникът е приел, че издаването на виза „Д“ е във връзка с получаване на разрешение за пребиваване в Република България, което е законово допустимо и не може да бъде основание за отказ, след като ЗЧРБ предвижда такава законова възможност. Изводът, че разрешението за пребиваване ще се ползва вместо шенгенска виза не е основан на никакви факти, нито на доказателства. Второто основание за отказ също не е доказано и обосновано, съответно е незаконосъобразно.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, дали са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

В случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанието по т. 17 и т. 24 от ал., 1 на чл. 10 ЗЧРБ, за които разпоредби съдът приема за необосновани и недоказани мотивите за недоказана цел на дългосрочното пребиваване и намерение разрешението за пребиваване да се използва за шенгенска виза. По-горе съдът посочи, че сектор „Миграция“ – ОДМВР – Б. е дал отрицателно становище, рег. № УРИ 5382Р – 7571/19.12.2025 г., което съдържа само твърдения, неподкрепени с каквито и да е доказателства. В тази връзка липсват данни да е извършена проверка на адреса, деклариран като адрес на пребиваване, за който недвижим имот има сключен договор за наем. Следва да се изиска и становище от ДАНС досежно обстоятелството дали чуждият гражданин съставлява риск за националната сигурност и в случая на липса на възражения от страна на ДАНС и потвърден адрес на пребиваване при проверка на място, не са налице основания за отказ за издаване на виза „Д“.

Деклариране/представяне на доказателства за осигурено жилище е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 15, ал. 1, с препращане към чл. 24, ал. 1, чл. 25, ал. 1 ЗЧРБ (условията за предоставяне на продължително или постоянно пребиваване). Нормите изискват чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“. Ответникът, предвид мотивите на заповедта изобщо не е изложил такива, досежно приложените и съответно изискуеми други документи, вкл. относно представения договор за наем и декларация с нотариално заверен подпис на наемодателя, с които да дискредитира доказателствената им стойност. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на процесното заявление за издаване на виза „Д“ административният орган е постановил отказа си, доверявайки се изцяло на декларативните и недоказани твърдения, съдържащи се в отрицателно становище, рег. № УРИ 5382р-7571/19.12.2025 г. Така ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 от Визовия кодекс.

Издаденият на 24.12.2025 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ, в [населено място] отаз за издаване на виза, вид „D“, по заявление от 21.11.2025 г., подадено от А. Ю. И. подлежи на отмяна, като незаконосъобразен, на основанията, по смисъла на чл. 146, т. 3, 4 АПК. Административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново заявлението от 21.11.2025 г., от А. Ю. И., гражданин на Р. Федерация за издаване на виза вид „D“.

Отмяната за административния акт обуславя основателност (чл. 143, ал. 1 АПК) на заявеното от адвокат Т. искане за възстановяване на разносните за държавна такса от 5.11 евро и за платено адвокатско възнаграждение в размер на 650 евро.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 43 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата от А. Ю. И., гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] Отказ за издаване на виза тип „Д“ от 24. 12. 2025 г. на ЗКС при Генералното консулство на Република България в [населено място], Р. Федерация по подадено заявление на 21.11. 2025 г.

ИЗПРАЩА административната преписка на ЗКС при Генералното консулство на Република България в [населено място], Р. Федерация, който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново заявлението от 21.11.2025 г.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на А. Ю. И., гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] разноските за водене на делото и заплатеното възнаграждение на адвокат, в размер на общо 655, 11 евро (шестотин и петдесет и пет евро и 11 цента).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: